

maa tilstaae, at de Udtalelser, vi nu have hørt, baade i deres Form og i deres Indhold have været saa nedslaaende for mig, at jeg, idetmindste for mit Vedkommende, aabent vil bekjende, at jeg nærer en fra den ærede sidste Taler aldeles modfat Anskuelse; det vil sige, naar han anvender de mange og forskjellig almindelige Ytringer, han fremsførte, paa de i nærværende og i den efterfølgende Lov foreliggende Tilfælde. Her er Tale om at give en 72 Aar gammel Soldat et i Sandhed tarveligt Anerkjendelsesbeviis, thi der er kun Spørgsmaal om enkelte Hundrede Daler, og Ydelsen deraf kan ovenikjøbet efter Naturens almindelige Love ikke udstrække sig over ret mange Aar. Hvorledes har da denne Soldats Tjeneste været? Den ærede Minister har i Motiverne sagt, at han har tjent med Dydighed og Hæder, men jeg vil gaae et Skridt videre. Jeg er vis paa, at ikke ret Mange i denne Sal og i Folket i det Hele ville have glemte de Tjenester, denne Mand har udført i Fredericia, og hans Tjenester der maae røre os saameget mere, som han havde den store Sorg, vi Alle kunne dele med ham, imod sin Villie, ifølge sine Foresattes Befaling at maatte rømme den Fæstning, som jeg oprigtigt troer, at han med Berwillie havde sat sig for at forsvare, og som han længe havde kunnet forsvare. Jeg troer, mine Herrer, at det, naar et Spørgsmaal som dette foreligger, sømmer sig for et frit Folk aldrig at glemme, at det ikke blot kunde synes at fortjene Prædicatet af uvakkert, men at det ogsaa vilde være overmaade uklogt ikke at paastjønne, ikke at anerkjende saadanne Fortjenester, der desværre ikke ere altfor almindelige. Jeg skylder denne Mand, med hvem jeg aldrig har talt, og som jeg slet ikke personlig kjender, den Udtalelse, at jeg veed fra unge Krigere, der i det ulykkelige Aar 1864 stode under ham, at de, da mange Høierestaaende forsaage, satte deres Lid til gamle Lunding og til hans Berwillie. Jeg har selv et Bidnesbryd herom, som ligger mig dybt paa Sinde, men jeg troer, mine Herrer, at naar der under saadanne Omstændigheder er vilst Fædrelandet en Tjeneste, er det næsten tungt, at det i Folkerepresentationen skal gøres gjældende, at man skal betænke sig paa at

gaae ind paa en Anerkjendelse deraf. Vi have — det sagde selv den ærede Taler — givet mange Anerkjendelser; men jeg troer ikke, det vilde geraade os til Anerkjendelse, dersom vi forkastede dette Forslag; jeg stemmer derfor for det.

H. M. Petersen: Jeg havde ikke ventet, at mine, som det behagede den ærede sidste Taler at kalde dem, „almindelige“ Bemærkninger skulde have virket nedslaaende paa Nogen; i ethvert Fald skammer jeg mig ikke ved i denne Sal at fremhæve Betæneligheder ved Udgifter som denne. Det er et smukt, ja, jeg kan næsten sige et misundelsesværdigt Standpunkt, man stiller sig paa, naar man forsvarer et Lovforslag som dette, og det er suurt, det er ubehageligt at skulle stille sig paa det modsatte Standpunkt, men det maa ikke tabes af Sigte, at naar man — om jeg saa maa sige — i flige Tilfælde er god imod den Paagjældende, viser man en tilsvarende Haardhed imod de skatteydende Borgere. Det maa dernæst ikke glemmes, men det skal stadig erindres ved denne Sag, at den Paagjældende dog i den Tid, hvori Forsynet maatte forunde ham at leve, har, efterat han er udtraadt af Statens Tjeneste, en Sum at leve af, som ikke er saa ganske lille; thi en Pension af imellem 2400 og 2500 Rd. om Aaret er dog ret antagelig. Man maa fremdeles huske paa, at Staten har gjort sin Pligt, medens han, hvem det ikke kan falde mig ind at omtale paa nogen anden Maade end som en hæderlig Mand, ogsaa har gjort sin. Derom tvivler jeg ikke, men han har vidst, hvad han gjorde; han har vidst, hvad Løn der derfor var tilstaaet ham, og hvad Pension der var ivente for ham, naar han engang frattraadte sin Tjeneste. Jeg siger kun, at jeg ikke skal unblade at bringe flige almindelige Bemærkninger frem, naar jeg finder, at der er Leilighed dertil, selv om det skulde kunne virke nedslaaende paa En og Anden, men jeg holder ikke af at komme ind paa det reent Personlige, og det kan jeg saameget mindre her, som jeg kun har den Ære at kjende denne bedagede Mand af Omtale. Jeg har kun sagt i al Almindelighed, hvad jeg vil søge at gøre gjældende ligeover for Enhver, at naar vore Lønnings-